

složená vrátiti jen proti zaplacení všech dávek, jež od doby složení jistoty dospěly k platnosti. Obdobný předpis není však obsažen ani v ostatních nařízeních, týkajících se zmíněných dvou dávek a to ani v nařízení ze 27. července 1920, čís. 453 sb. z. a n., jednajícím mimo jiné i o uvolnění zadržovaných vkladů, ani v nařízeních ze dne 22. prosince 1920, čís. 658 a ze dne 29. února 1924 čís. 50 téže sbírky. Tudíž proti vůli žalobkyně, která na základě postupu z 29. září 1922 žalovanému eráru sděleného jediná jest oprávněna, by s uvolněnou částí zadržovaného vkladu disponovala, nemohl žalovaný erár použiti této částky k zaplacení daňové pohledávky, která mu příslušela proti postupiteli. Jest proto nárok žalující strany, by jí byla vydána uvolněná částka zadržovaných vkladů, v zákoně odůvodněn.

Čís. 7037.

Do usnesení prvního soudu, jímž byl zamítnut návrh na zřízení opatrovníka pro pozůstalost, jest rekurs přípustným.

Dědicové nejsou oprávněni zastupovati pozůstalost, odporují-li si dědické přihlášky a má-li býti teprve sporem rozhodnuto o tom, která dědická přihláška jest po právu a bude podkladem pro projednávání pozůstalosti.

(Rozh. ze dne 4. května 1927, R II 104/27.)

V řízení o žalobě proti pozůstalosti zamítl soud první stolice žalobcův návrh, by byl zřízen pro pozůstalost opatrovník. Rekursní soud vyhověl k rekursu žalované dědičky návrhu žalobcovu, a přenechal ustanovení opatrovníka prvnímu soudu. Důvody: Procesní soud zamítl návrh na zřízení opatrovníka pro pozůstalost, vycházeje z názoru, že po přijetí dědických přihlášek nelze opatrovníka pro pozůstalost již zřídit. Třebaže si dědické přihlášky odporují, z pozůstalostního spisu jest zjištěno, že zákonní dědicové byli odkázáni na pořad práva a že podali žalobu na dědičku ze závěti. Za tohoto stavu věci není známo, kdo z dědiců je k zastupování pozůstalosti oprávněn, takže zřízení opatrovníka ve smyslu §u 276 obč. zák. je na místě, když nikdo z přihlášených dědiců nemůže pozůstalost zastupovati (§§ 547 a 810 obč. zák.). Bylo proto rekursu vyhověno a zrušen příkaz, by pro zákonné dědice bylo dodáno vyhotovení žaloby. Vzhledem k tomu, že zahájení řízení proti dědičce jest přičisti za vinu žalobci, který se v žalobě na pozůstalostní spis odvolal, byla žalobci uložena náhrada útrat ve smyslu §u 51 c. ř. s. a náhrada útrat rekursních dle §u 50 c. ř. s. Ne j v y š š í s o u d dovolacímu rekursu nevyhověl.

Důvody:

Dovolací rekurs není opodstatněn. Podle třetího odstavce §u 6 c. ř. s. nemůže ovšem býti odporováno samostatným opravným prostředkem soudním opatřením, učiněným za účelem odstranění nedostatku procesní způsobilosti, zákonného zastoupení anebo zvláštního zmocnění ke sporu.

Než soud první stolice neomezil se v případě, o nějž jde, na takové opatření, nýbrž zamítl žalobcův návrh na ustanovení opatrovníka pro pozůstalost. Toto rozhodnutí podléhá rekursu (§§ 9 a 514 c. ř. s.). Stěžovatel vytýká proto neprávem rekursnímu soudu, že rekurs žalované podrobil věcnému vyřízení. I jinak postupoval soud druhé stolice správně. Podle §u 547 obč. zák. zastupují ovšem dědici, kteří se k dědictví přihlásili a jichž přihláška byla pozůstalostním soudem přijata, pozůstalost, avšak toto právo jim nepřísluší, odporují-li si dědické přihlášky a má-li býti teprve sporem rozhodnuto o tom, která dědická přihláška je po právu a bude podkladem pro projednávání pozůstalosti. Do právoplatného soudního rozhodnutí v této příčině jsou práva, nabytá z dědické přihlášky, odložena, a nikdo z dědiců nemůže s poukazem ku sporné dědické přihlášce zastupovati pozůstalost a nemůže jako její zástupce býti žalován zůstavitelovými dědici. Tento právní názor neodporuje dvorskému dekretu ze dne 19. ledna 1790, čís. 1094 písm. d) sb. z. s., který předpokládá, že dědické přihlášky jsou nesporné. (Viz rozhodnutí bývalého Vídeňského nejvyššího soudu Gl. Ung. čís. 6390, 7969, 15.343, nová řada čís. 6742, dále Dr. Ehrenzweig, System des österr. allgem. Privatrechtes, II. sv., 2. díl, str. 465). V době podání žaloby (22. prosince 1926) byla již zahájena rozepře Josefa, Leopolda a Rudolfa Š-ových s Terezií Š-ovou o neplatnost dědické smlouvy a proto nemůže žádná z těchto osob ve sporu, o nějž jde, zastupovati pozůstalost Josefa Š-a. Právem tedy rekursní soud nařídil, by byl ustanoven pro tuto pozůstalost opatrovník.

Čís. 7038.

Poskytla-li již zavázaná osoba věno, lze se domáhati doplnění věna pouze tehdy, prokáže-li oprávněná, že dostala věnem méně, než bylo úměrno majetkovým poměrům zavázané osoby v době, kdy bylo věno skutečně poskytnuto.

(Rozh. ze dne 5. května 1927, R I 268/27.)

V den svého sňatku, dne 23. července 1918, dostala Růžena Č-ová, rozená V-ová, od své matky Anny V-ové věnem 34.500 K, v roce 1922 pak ještě dvě krávy a jalovici. Návrh Růženy Č-ové, jímž domáhala se roku 1926 na své matce doplnění věna o 30.000 Kč, o b a n i ž š í s o u d y zamítly, r e k u r s n í s o u d z těchto důvodů: Stížnost zdůrazňuje vlastně jen právní otázku, že dotační povinnost dlužno posuzovati jedině podle doby, kdy návrh na vyměření věna byl vznesen, tudíž v projednávaném případě podle majetkových poměrů žadatelčiny matky Růženy V-ové v den 12. listopadu 1926. Názor stěžovatelčin jest nesprávný; již z pojmu věna plyne, že jest to jmění, jež manželka neb někdo jiný za ni muži dá nebo slíbí k ulehčení nákladů manželského společenství (§ 1218 obč. zák.); věno lze žádati i po uzavření manželství, ale pro jeho vyměření rozhodny jsou poměry v čase sňatku. Soud první zjistil šetřením podle § 1221 obč. zák. bezvadně, že vdova Anna